

*Tegnap, kedd este – tizenhét óra negyvenötökör – Visegrádnál
Dunába ugrott a menetrend szerinti kompról és eltűnt
N. N., Tekintet-, WillMed-, Sop'ASZ-, Unicum-, Palócföld-,
IJ-díjas, NKA és MASZRE
ösztöndíjas író
– tájékoztat a Bulvár Press.*

Onagy Zoltán 37

A dráma

1. tudósítás

Vigasztalanul nyomja az esőt a sötét őszevégi ég.

Földig ér. Fénylik az úttest, ragyognak a fák a villanyfényben, ragyognak a későn feltámadt virágágyás csenevész büdöskéi a hotel előtt. Nyomhatja most már, hónapokat késett. Fiatalnak hamar, öregnek késő. Az aszúvá szikadt szőlő leszüretelve, a krumpli kiásva, a kukorica, amin cső érett, letörve. A nép fedél alatt, behúzódva. A vihar szaggatta gyümölcsfák termése cefrés hordókban erjed.

Minden rendben, ami lehet, csak én állok kocsni nélkül a buszmegálló hullámpalája alatt. Kopog az eső. Az esztergomi járat befut, ennek Basaharc környékén kellene találkoznia az enyémmel. Már most tizenöt perc késés. Autó nélkül, ha időre kell mennie, béna az utazó, kiszolgáltatott. Állok itt kocsni nélkül, vesztegetem a drága időt. Hol innen, hol onnan fújja be a szél az esőt a váróba, és mert ennyi nem elég, szorít az új csizmám.

Mit nem látok: N. N., és egy aprócska, barna nő a menetrendszerinti komppal hajóznak át Nagymarosra. A szentendrei buszra várok, ők leszállnak az ellentétes járatról a Fekete Holló előtt. Az író azonnal kiszúrom, de mert jól ismerem, a feleségét is. Nem csak mert feltűnő jelenség, és mert láthatólag nem szimpla útitársként kezelik egymást az író és az ismeretlen nő, a férfi példának okáért, felgombolja a kis nő kapucniját a dzsekire, miután előkötorta a hátizsák zsebéből, és gondosan visszahajtva homlokban, hogy a kicsi nő lásson valamit. Nem üdvözlöm, nem kérdezek rá, hová lesz a menet. Meg azért is nem köszöntöm, mert egyértelműen felismer, de úgy tesz, mintha nem látna. Arra gondolok a bánatos esőben, őszi macska, tavaszi menyecske nem sokat ér, és hogy ez nem tavaszi menyecske, ha egyszer őszi van, mert őszi van. Ezek szerint sokat ér.

Azért kapom a fizetést, hogy lépjek oda, azért vagyok bulvár helyszíni tudósító, hogy férjen rá a képemre. Lépek is, ha módomban áll, de amikor N. N. meglát, az úttest negyedéről visszarángatja a kicsi nőt a nagy hátizsákkal, a kopogó sarkú cipőben, és lehúznak az alagútba. Mondom ekkor magamnak, N. N. elhajt a búsba, ha éppen olyan a kedve. Ezért aztán keresem a formát, a trükköt, hogyan tegyem, mit kérdezzek, mire rátalálok, hogy érdeklődhetnék

az új könyvéről, amire ők fellépnek az indulásra kész átkelőhajóra. A jegyzedő a rámpán áll, dohányzik, a cigaretta időről időre felparázslík, aztán rövid kürtszó, a csikket nagy ívben a folyóba lövi, a retinán másodpercekig, megmarad a csík, amit húz, leakasztja a drótkötelet, a motor felbőg, 38 indulnak. A komp viszi másik partra N. N-t a rövidlábú kicsi nővel.

A buszra várok tovább a sötétedő Visegrádon, mert bár az ok profán és nevetséges, az utam oka egy megbízható autószerelő, aki a mai napig megbízható autószerelőnek tűnt, most viszont nem végzett a határidőre ígért munkával. Tartoztam az ördögnek egy úttal, plusz némi kód.

Már ennyi is megér egy rövidhírt, ha egyszer bulvár: a boldog és büszke családapa komppal tűnik el a Duna fölött, karján idegen nő, mintegy bizonyítva, az ötvenes férfiak üde és illatos ifjú hölgyek karjában tesztelik maradék kapacitásukat. Az, hogy olyan rövid a lába, mint a kismalacé, nem tényező. Csak a zsenge kor. Itt tartok. Néhány rövid mondatban felnyomom a diktafonra a helyszínt, a tényeket, az időpontot, de nem biztos, hogy lea-dom a hírt, mert az élet hosszú, N. N. a barátom volt. Jobb a békesség.

Itt tartok, járatom nem érkezik, talán beakadt a csúcsba a Szentendrei úton, amikor a komp motorja elhallgat, a hajó megáll, aztán lassan sodródik a Tahi sziget csúcsa felé, látható, reflektorral pásztázzák a vizet. Eltelik ne-gyedóra, úszik három-négyszáz métert, aztán indul visszafelé, az innenső ki-kötőbe, ahonnan néhány perce kihúzott.

Na, mondom, ez érdekes. Ilyen az élet, egy link autószerelő is hozhat szerencsét, csak soha nem elkeseredni. Mire a hajó kiköt, érkeznek a vízirend-őrök és a szárazföldiek is. Ott vagyok én is, halljam, mi történt.

Az történt, számol be a hajó személyzete, hogy egy idős hölgy beesett, beszédült, beugrott a korlát alatt a Dunába, egy férfi utána vetette magát. Egyik sincs meg. „A sötétben egyiket sem találtuk, nem tudtuk kimenteni.”

Hat gyalogos utazott átfelé, láttam beszállni őket, figyeltem az író-t. Kisteherautó egy személlyel. A kocsi megvan, a hozzá tartozó sofőr is, ká-romkodik, mint a jégeső, hogy soha nem jut haza. A két vízes és két gyalogos rendőr rontja a képet, de lassan azonosítom a visszaérkező utasokat. A kis nő megvan az író hóna alól, a két szőke diáklány is, őket külön megfigyeltem, olyan szépek és olyan szőkék, valamint utazott egy idősebb, talán nyugdíjas pár, közülük a kendős öregasszony nem látható. Ő lehet a vízbe szédült nő. És nincs meg N. N., őt keresem elsőként, ezt szúrom ki azonnal.

Nem akarok elhamarkodott ítéletet mondani, de úgy tűnik, az író ug-rott a Dunába a hölgy után, hogy víz fölött tartsa addig, amíg a mentőövet utánuk dobják. Ha így történt, akkor nem hiányzik az önbizalom a fickóból. Itt a tél azonnal, hideg van. A Duna nem gőzölög, reggel se párolog, tehát hőmérséklete megegyezik a kintivel: hat-nyolc fok lehet. Szerintem ötvenes férfi ne ugorjon téli folyóba, főleg ne bakancsban.

Várom, a rendőrök végezzenek a jegyzőkönyvekkel, a kihallgatásokkal, és kikérdezem én is az érintetteket. Majd jövők.

A szemtanúk

2. tudósítás

39

Várok.

Az utasok a hátsó, innen nem látható szobába terelve, egyesével hívják be őket a normál helyzetben jegykiadó kalitkába. Nem hallom, a rendőrök mit kérdeznek, pedig örömmel venném a profik körmönfont, célvezérelt módszerét.

Először a két szőke baba lép ki a meghallgatottak közül. Magasak, illatosak, vastag, erős smink mögött. A minden nap hajtat kell mosnom, a „pasim Mercedese” technikából. Szép huszonévesek. A lépcső előtt állok eléjük a kérdésekkel. Nem láttak, nem hallottak semmit. Akkor kezdtek követni az eseményeket, amikor kikapcsolta a hajós a motort, és hosszú perceken át nem indította úja, attól félték, beragadnak a Duna közepén. Magasról tesznek az egészre, aki hülye, az hülye, főleg, ha kellemetlenséget okoz embertársainak. Így fogalmaz az egyik baba: öngyilkosságával „kellemetlenséget okoz embertársainak”. Ott kezdődnek a bajok. Pestre készültek, de mert a sajnálatos baleset miatt nem érték el a koraesti Zónázó vonatot, most kénytelenek taxit hívni Szentendréről, másképpen nem érnek be a megbeszélrt időre a megbeszélrt helyre. Amint ezt közlik, már fülükön a fejhallgató, libbennek fel az útra kettesével véve a lépcsőfokokat.

– Szevasz! – intenek vissza. – Jó munkát!

– Kösz, nektek is.

Addigra a rendőrök leültetik a legérintettebbnek tűnő utast, az öregembert. Ő kísérté fel a kompra a vízbe került öregasszonyt, de meglepően gyorsan végeznek. Kilépve nem látszik megrendültnek, amit csodálok, mert eddig azt hittem, a férj. Vagy valami ilyes. Inkább bosszankodik, dühös, mint elkeseredett. Így aztán félre a tapintattal, belekérdezek a közepébe:

– Újságíró vagyok. Elmondaná, mi történt a hajón?

– Újságíró? – néz rám, mintha azt mondanám, kurva vagyok.

– Igen.

– Melyik lapnál?

– *Bulvár Press*.

– Hagyjon békén, utálok a bulvárt.

– Nézze, ez a munkám.

– A maguk munkája a szarkavarás, hogyan nevezheti ezt munkának?

Nem vitatkozom az öreggel, aki egyébként a naponta borotválkozó nyugdíjasok mintapéldánya. Ragyogó szemüveg, mögötte hisztérikusan

feldúlt tekintet, aki meg van sértődve a postásra, a játszótéri gyerekekre, az ugató kutyára, a telő időre, a teliholdra, mindenre, ami létezik, mozog, funkcionál. Az öreg prototípusa a hivatalokkal, önkormányzattal, szemétszállító céggel, egészségüggyel levelező nyugdíjasnak. Addig él, amíg bead-
40 ványokat gyárthat. Közben kurvára ügyel az egészségére, hogy sokáig éljen. Kávéskanállal issza az orvosilag javasolt vörösbort, hetente méreti koleszterin- és cukorszintjét, nyugdíjas-konferenciákon vesz részt, hogy megoszthassa impresszióit más hason korú bölcsekkel, és ő is bölcsebb legyen hasonló élettapasztalattal bíró öregek megfigyelése által. Nem azért érte meg a nyugdíjas kort, robotolta végig az életét, hogy valamelyik rohadt, vérszívó kormányt gazdagítsa vele.

Mindez három mondatból látszik. Nem azért vagyok tudósító, hogy ne lássam azonnal. Francba az öreggel! Hess, vén marha, gondolom, lefordulok, engedem, hadd menjen.

De ekkor az öreg áll meg, lép vissza kettőt.

– Egy ezresért elmondom, mi történt.

Na. Még faszari is, gondolom. Odaadom az ezrest.

– Minden nap ezzel a komppal megyek át a túlpartra. Ételmaradékot hozok az utcabeli cég őrkutyáinak. A cég fizeti az utat, fizeti az időmet – kezdi.

– Igen. De ki a néni?

– Nem tudom, havonta egyszer, ha láttam. Várakozás közben szólított meg, hogy szédül, vigyáznék-e rá, amíg átérünk. Hogyne. De azt ne várja el, hogy a túlparton is pátyolgam, mondtam neki, mert összesen tizenegy percem van, hogy elérjem az éttermet, felszedjem a tartályt, visszaérjek indulásra. Közöltem vele, bár nem láttam rajta a hozományvadász öregasszonyok billegését.

– Hogyan érti?

– Áh, magácska nagyon fiatalka, semmit nem tud az életről. Az egyedül maradt nyugdíjas nők mindent megtesznek, hogy az élő idős férfiak maradék életét megkeserítsék. Nem bírják ki, hogy ne táncoltassanak férfit öregkorukra. Főleg, akiket a gyerekek is elhagytak, messze költöztek. Van, amelyik beéri kutyával, macskával. De a legtöbbje nyugdíjas férfit akar, akit kinyuvaszthat. Ez a szenvedélyük. Annyi férfit gyötörni meg, amennyi belefér. Három-négy férfit eltemet, máris elégedetten hal meg. A cél teljesítve, elérve.

– Nem mondja komolyan – nézek rá.

– De bizony – komolyan mondja.

– Viszont – terelem vissza az eredeti témára –, a nénin nem fedezte fel ezeket a vonásokat. Szerencsére.

– Így van. Másképp nem ajánlottam volna fel a segítségemet. Állt mellettem induláskor, kapaszkodott a korlátba, oldalához dőlt. Azt mondta,

a fia kocsival várja a túlparton, Zebegénybe viszi. A fedélzet legelején álltunk, közel a lánchoz, én mindig ott, hogy elsőként léphessenek le, ha kikötöttünk. Jó időbeosztás és megfelelő időarányok. Az eredményes élet egyik vezérlő csillaga...

– Igen. És?

41

– Elszakadva a parttól azt kérdezte, ismerem-e a hátizsákos férfit, aki mögöttünk áll. Fiatalember nagy hátizsákkal, kicsi nővel, azon is nagy, kék hátizsák. Honnan ismerném, mondtam a nőnek. Nem ismerek fiatalembereket, nem érdekelnek. Nem telik egy percbe, a vénasszony lép kettőt, át-bújik a lánca alatt, a vízbe dől. A fedélzeten is, a kishajó utasterében is égtek a lámpák, az eseménysor filmszerű, dermesztő. Láttam, lép, dől, és kicsúszik a fényből a sötétbe. Mire megértem, mi történt, máris túl a látószögön. Haladtunk át, az öregasszony sodródik lefelé. Még nem térek magamhoz, a kis hátizsákos nő sikoltoz a fiatalembernek, hogy ne ugorjon, mert meghal. Igen, ezt sikoltotta, ne ugorj utána, te is meghalsz. Nem azt, befulladász, görcsöt kapsz, elmerülsz, hanem anynyit: meghalsz! A férfi a padon heverő hátizsákra dobja a kabátját, engem kikerül, mire szólnék, csobban a vízben. Ennyi történt. Aztán csorogtunk lefelé kikapcsolt motorral. Talán azért kapcsolták ki, hogy a matrózok hallják a két embert a vízben. A hajósok irgalmatlanul szentségeltek. Én nem jutottam át a túlpartra az őrkutyák napi enni-valójáért. És most itt vagyunk. Két ember a vízben. Négy rendőr a parton, négy a folyón kering. A járat kimaradt, legalább száz utas vár a másik oldalon. Az öregasszony fia is ott várakozik, hogy Zebegénybe vigye. Az őrkutyák holnap szárazat esznek, hacsak az első reggeli komppal át nem szaladok.

– Köszönöm – mondom a nyugdíjasnak. – Örülök, hogy elmonda.

És valóban: örülök. Különös dolog, különös események. A heroikus N. N. hősiezen embert ment a Dunából. Ki hinné. Akik ismerik, feltételezik róla, nagy szarik mindenre és mindenkire.

Közben az N. N. oldalán utazó aprócska nő is végez. Kicibálja a lépcsőig a két hátizsákot, az író kabátját, leül a padra, ott bög. Csuklik és bög. Bög és csuklik. Elveszettnek látom. Nagyon elveszettnek. Két tömött hátizsák, egy nagykabát, és a bömbölő harmincas nő a térvilágításban fénylő nedves Duna-parton.

Elbúcsúzva az öregtől indulok hozzá. Nehezen fogja fel, hogy ott állok, hogy beszélni szeretnék vele. Megérintem, összerázkódik, felnéz.

–Tudok segíteni valamiben? – kérdezem. Ez a legjobb kérdés. Csak jó időben kell feltenni, jó hangon. Az interjúalany hálás. De a kis barna nő a sírástól ráncos manófejével nem hálás. Észreveszi a kesztyűbe rejtett a diktafont.

– Menjen a francba! – üvölt rám.

Ok, mondom, ellépek. Nem nagyon, kicsit. Eszembe jut, kisüveg whisky hever a táskám alján, díszwhisky, megkínálok, hátha éppen jót tesz. Ez tör-ténik. Két lendülettel issza ki az üveget. Megenyhül. Kérdezem. Nem
42 kell kitalálnom, hogy N. N., az ötvenes író mit keres a sötét estében a Visegrád-Nagymaros viszonylatú kompon egy harmincas kis nővel, óri-ási hátizsákokkal, hogyan kell ezt érteni.

– Mi történt? – kérdezem.

– Az történt, hogy az örülteket messze kerülje minden normális ember.

– Hogyan érti?

– Hogyan, hát hogyan? Beugrott a téli Dunába ez az örült. Én meg itt ülök a csomagokkal egyedül, ezer kilométerre az otthonomtól.

– De miért ugrott be?

– Nem egyszerű ügy. Már a parton, várakozás közben azt mondta, figyeljem meg az öregasszonyt, éppen olyan, mint a nagymamája volt. Úgy köti a kendőt, úgy szédeleg, mint a nagyanyja. Nézte, gyönyörködött benne, megjegyezte, hogy nagyon rendben lesz minden és egyáltalán, ha megjelenik előttünk a nagymama képe, mert nagyon szerette az öreganyját, és az öreganyja is őt. Csakhogy huszonöt éve meghalt, én nem láttam ebben semmi jóslatszerűt, varázslatost. Igaz, tegnap este óta vagyok úton, meg akartam érkezni valahová, ahol lerakhatom a hátizsákokat, megszabadulhatok a cipőtől, és ahol kettőnkön kívül nincs senki.

Na persze, kis ribanc, gondolom.

– De közben a néni eltűnt. Nem figyeltem, kit érdekel egy öregasszony, ha nem az enyém, de a barátom azonnal dobta a kabátját lefelé, hogy kiment. Hiába kapaszkodtam bele, hiába üvöltöttem, ugrott, hogy kiment. Aztán őt se láttam tovább. Ez van. Itt ülök egy visegrádi padon.

– Mi lesz most?

– Várom. Hátha kiúszott valahol. Csak abban bízom, hogy tud úszni. Persze tud. A rendőrök is ezt tanácsolták, üljek le, várjak. Most járják végig a partot.

Rendőrök, hajósok

3. tudósítás

Két vízirendőr lép ki utolsóként a keskeny irodából. Amíg bent szorongtak a falhoz tolt asztal mögött, szitált kopasz fejükre a lilás neon, nem tűnt fel, hogy fazonban, méretben egy Zoro és egy Huru marad a végére. Stan és Pan. Don Quijote és Sancho Panza. Harmincasok, elnyűttek. Huru kis köpcös, rövidnyakú, Švejk lehetett hasonló. Švejk morózusan hátrapillant, miközben az eső ellen belövi sildes sapkáját, Don Quijote jön-e már.

Eldöntöm, megkérem őket, vigyenek át a másik partra, ha megteszik, rákeresek az idős hölgy fiára, aki nyilván aggódva toporog az esőben, hol az

anya a zűrzavarban. Hátha megtudok valamit, ami érdekesebbé tesz egy öngyilkosságot, mert ez ennyire natúrba túl vadnak tűnik.

– Szívesen átvisszük, bár szabályellenes – morogja Švejk olyan mély hangon, mintha a pincéből zengene. Nem illik a férfihoz, kappanhangot mellékeltem volna, ha mellékelek valamit.

43

Aztán hozzácsapja:

– Ha nem ugrik a Dunába. Az is szabályellenes.

Nevet.

– Nevetek – mondja –, pedig ezek az őszevi, tél eleji szombatok, vasárnapok nem viccesek, elárulom.

– Hogyan érti?

– A karácsonyi ünnepek és a betakarítás ideje, szeptember vége, október. Meggyötri az öregeket.

– Hogyan érti, hogy meggyötri?

– Nem bírják a magányt. Azt, hogy nincs senkijük, nincs feladatuk, nincs semmi dolog, csak a rosszkedvű, éhenkórász személyzet kerülgetése az otthonokban.

Mit nem mond ez a rendőr, nem néztem ki belőle. Inkább alulképzett kőműves segédnek gondolom, mint kezdő pszichiáternek.

– A statisztika szerint is ez a két időszak veszélyes? – kérdezem.

– Nem ismerem a statisztikát. De tíz év alatt nem volt karácsony dunai öngyilkos öregasszony nélkül. Ma már nem számít, hogy a papok tiltják. Ez biztos. A betakarítás ideje saját megfigyelés. Amikor öregasszonyok beszélgetnek a lepencei kikötő deszkáin, csak az jut eszembe, soha más, most tervezik el.

Hozzáteszi:

– Rádásul ilyen alacsony a vízállásnál minden öngyilkost a sziget sarkára pakol a Duna. Onnan szedjük össze őket. Az árvíz még rosszabb, a halottat átemeli a sekélyesen, eldugja a fák között. Találtunk több hónapos hullát, akit a ruha tartott össze, a műszál tovább bírja az iszapban, mint az emberi test. Gondoljon el egy öregasszonyt, akiről a férfiek lerágták a húst, a feje legurult a lejtőn, ősz haját benötte az árvíz utáni fű, csontváza derékban elcsúszva, mindez melegítőbe csomagolva.

– Szép lehet – mondom.

– Az. Szép. Az is szép, amikor érkezik a fia vagy a lánya harmincmillió autóval azonosítani. Törölgeti a szemét. Az anyját nem látta két éve. Öt éve.

– Az is szép lehet.

Érdekes. Én arra gondoltam, látva a sétálgató szanatóriumbeli öregeket, gyönyörködnek a szemközti hegyoldalban, az őszi folyóban. Őszi öregek az ősz szépségeiben. Nem mindegy, honnan nézünk.

Soha nem ültem rocsóban. A belseje kopott műbőr, mint a régi autóbuszoké, a kapaszkodó cső is ugyanaz. Viszont kényelmes, bár a fedett utasrészbe bever az eső. Egy szó sem hangzik el, amíg átvisznek, az éjszakai kompikikötő kilépőjéhez oldalaznak. Nem kötnek ki, jár a motor, Švejk 44 segít átlépni a csobogó résen a nedves gumiszőnyegről a nedves deszkákra, fogja a karom. A dzsekin keresztül érzem, hideg a keze, mint a hulláé.

Tizenöt perc a komp indulásáig, amivel visszajutok a visegrádi partra. Tizenöt perc, hogy az idős hölgy fiát megtaláljam. Ha a kikötőben várja kocsival, itt kell lennie. A parkolóban semmi. A főutat a Dunával összekötő utcácskát sárgán bevilágítja egy horgászbolt reklámfénye, itt sincs autó. Vissza a váróteremhez, de sehol.

– Keres valakit? – néz ki a jegykiadó századfordulós ajtaján az egyik hajós, jó ötvenes, egyenruhában. Sapkája sildjéről orrára csúsznak az esőcseppek.

– Keresek – mondom. – Egy kompra várakozó férfit autóval.

– Megtalálta – vigyorog. – Ne fusson tovább. Férfi vagyok, autóm van, a kompra várok. Magácska jött a rendőrökkel?

– Igen.

– Akkor tudja, hogy mi történt a másik parton? Telefonon csak annyit közöltek, baleset, kimarad a járat, az öreg szerint semmi részlet. Csak várunk.

– Nem pontosan. Senki nem tudja pontosan. Vízbe esett vagy ugrott egy öregasszony a kompról, egy fickó ki akarta menteni, de ő is eltűnt.

– Marhaság. Erről a kompról nem lehet vízbe esni, csak ha valaki nagyon akar, az hétszentség.

– Én azt a férfit keresem, a balesetet szenvedett idős nő fiát, aki állítólag itt vár rá. Úgy értesültem, hetente így történt.

– Nem tudom, hölgyem, de megkérdezhetjük Laci bácsit, a korelnök kapitányt, hátha tud valamit.

De a kisöreg nem szól, csak hümmög borzas macskabajusza alól, félrekapott révézsapkján fénylő műanyagvédő.

– Mit akar vele?

– Semmit. Csak beszélni – mondom.

– Mit beszélni? – néz rám úgy, hogy egyik szemével a szipkába égett cigarettavégre, másikkal a homlokomra néz.

– Semmi különös – mondom. Pedig nem semmi különös. Kíváncsi voltam, hogyan reagál egy fiú, amikor értesül arról, hogy az anyja minden jel szerint öngyilkos lett. Effélére mindig kíváncsi vagyok, az olvasó is kíváncsi, látom a letöltésen. Külön kiscikk a nagycikken belül, külön linkkel. A fiú drámája például. Vagy: A fiút megdöbbsenti az anyja tette. Így csábítóbb. Vagy: Tragédia a szeretetotthon kapujában! Jönnek a címötletek.

A kisöreg a sapka alól figyel. Nem tudom, mit tegyek. Újra zuhog, a szél feltámadt, bever a víz az előtető alá, hüvelyknyi buborékok születnek, pattannak el.

– Maga ismeri? – kérdezem.

– Lépjjen beljebb – mondja a kapitány –, megázik a szemem látára, nem szeretném. 45

Belépek a permet alól, újra megkérdezem:

– Maga ismeri?

– Igen. Egy faluból valók vagyunk.

– A fiúval? Az idős hölgygel?

– Mindkettőt ismertem. Az asszony, Marika néni. Azután került otthonba, hogy meghalt a fia autóbalesetben, a Diófa utcában beleszállt egy motoros a kocsijába, a motoros túlélte, ő belehalt. Van már négy-öt éve. A férje harminc éve halott, a DCM-ben volt kőbányász, rárobbant a csapatára egy szelvény mészke. A fia halála után eladta a házat, bekényszerült Lepencére, de nem fogadta el, hogy meghalt a gyerek. Hivatalból elismerte, de nem fogadta el. Átjár az otthonból erre a partra, nem csak havonta, hanem amikor csak tud, virágot visz a baleset helyszínére, a Diófa utcába. A kollégák is ismerték, ingyen hoztuk, vittük. Felsétált a hegyre, vizet cipelt, kicserélte a régi virágot, beszélgetett a fiával. Ez éltette. A séták. Menek a fiamhoz, mondta induláskor.

– Valóban?

– Hogy érti, hogy valóban? Hogy igazat mondok-e? – kapja föl a fejét.

– Dehogy! – tiltakozom. – Ha rendszerbe állt az élete, mi történhetett, miért ugrott a Dunába? Lát ésszerű magyarázatot?

– Kisasszony, az öngyilkosság ritkán ésszerű. Egyedül létezni úgy, hogy végigdolgozta az életét, az se ésszerű. Mindenről a fia jutott eszébe, ez se ésszerű, de mi más? Amikor a bejárás végeztével megérkezett a hátsó terembe, indulásig leültem mellé, mindig megjegyezte, hogy úgy krákogok a cigarettától, mint Laci. Laci a fia. Szegény mami. Most ennek is vége.

Nem mondok semmit, nem tudok. Annyi valóság létezik, ahány élet. Ez egy a lehetők közül. Megköszönöm. Gyorsan érkezik a kishajó, a kompot lekötötték róla. Elköszönök. Lefutok az egyre vadabban zuhogó esőben a keskeny lépcsőn ugyanoda, ahol a rendőrök tizenöt perce kiraktak.

Igyekszem haza. Repülök haza. Elég a napból.

PS: rendőrségi közlemény

Holtan találták a Filatori gátnál azt a középkorú esztergomi férfit,

aki tizenkét napja, szombat este a Visegrád-Nagymaros között közlekedő menetrend szerinti kompról a Dunába ugrott, hogy kimentse a vízbe került utastársát, egy idős asszonyt. Az ő holtteste még nem került elő – tájékoztat a *Bulvár Press*.

46 *Estély Judit*

